

اگر ساکت بنشینم بسـرش چادر هم نمیکنند
 گهگاه ، بصدای بلند آواز میخوانند
 بخواهم جلوش را بگـیرم بمغزم میگوید
 هی بمن میگوئی فل فل است شل شل
 گاهی بمن میگوید کت و شلوار بپوش
 زمانی دیگر میگوید ریشـت را بتـراش
 وقت دیگر از آرغ و سرفه‌ام جلوگیری میکند
 بمن میگوید صورتت را با صابون بشوی و خوشگل کن
 هی بمن میگوئی فل فل است شل شل

اگر بخواهم طلا قش بد هم می بینم که از پخت و پز خانه نیک آگاه است
 قبضه واقباضم را درد او ستدها خوب مینویسد و میخواند
 اگر نگاهش دارم کارم به نایب بودی کشیده خواهد شد
 بخدا قسم که کسی از درد دلم آگاه نیست
 تو هی بمن میگوئی فل فل است شل شل
 او بخیاالش میرسد که من چیزی نمی فهمم
 شیطان به وسوسه ام میاندازد که یک زن دیگر اختیار کنم
 به سر این زن بی حیا ، هوو بی اورم
 اگر این کار را نکردم از خودش کمترم
 تو هی بمن میگوئی فل فل است شل شل

آخرین گفتار

کبلا حسن یقینه تی عقل بوشو
 آجور گیان تیره زن هیچ نامو
 من ترا گم مملکت آباده بسو
 تو مرا گمی خوزن آطویه او طو
 هی تو بگو فل فلکا ، شل شله
 می خاخوره روز قیامت تی زن
 شاه زنانه او نه بهتان نزن
 اخلاقا چاکون برار مشتیی حسن
 تا تیره خوش بگذرانی مثل من
 هی تو بگو فل فلکا ، شل شله
 ولا شمسها ضرر دولتید
 باعث بدبختیی ملتید
 ز بسکسه بی عقل و شعور و بدید
 تانم بگم شومیدی هم نکبتید
 هی تو بگو فل فلکا ، شل شله
 ده خدا حافظ کرا من شوندرم
 تی خیر ارادره برداندرم
 آخره کلمما کرا گفتاندرم
 آدم انسان بو بوتی نوکرم
 هی تو بگو فل فلکا ، شل شله

کربلائی حسن یقیناً " عقل از سرت رفته
 این نوع حرف زدنها هیچ بتو نیامده
 من بتو میگویم کشور آباد شده
 تو بمن میگوئی زخم اینطوری و آنطوری است
 هی تو بگو فل فل است شل شل
 زن تو که خواهر فردای قیامت من است
 شاه زنان است بهتان زدن به او روا نیست
 اختلاف را اصلاح کن برادر شهدی حسن
 تا روزگارت همچون من خوش بگذرد
 هی تو بگو فل فل است شل شل
 بخدا که شماها به دولت زیان میرسانید
 و باعث بدبختی این ملت هستید
 از بس بی عقل و بی شعور و بدبخت
 میتوانم بگویم هم شوید و هم نکبت
 هی تو بگو فل فل است و شل شل
 دیگر ، خدا بهمراه ، من دارم میروم
 خبرت را دارم برای راد می برم
 حرف آخر را دارم میگویم
 آدم شو انسان باش نوگرتیم
 هی تو بگو فل فل است شل شل

زلزله موشلخه

مشتی حسن سلام علیک تی اصل احوال چطوره
تی پلاخور چیکار دره تی بخت و اقبال چطوره
تی کسب و کار رواج داره تی عاشوره حال چطوره
پارسال و دیروزا بیده امروز و امسال چطوره
من تراگم تو ایشاوی زلزله موشلخه
شهر و دهات امن و امان خدا آمه شاهه بدار
ناز و نیامت فراوان خدا آمه شاهه بدار
مشغول کار پیسر و جوان خدا آمه شاهه بدار
بهشت خایه بوستن ایران خدا آمه شاهه بدار
من تراگم تو ایشاوی زلزله موشلخه
الان امه ایران خوره ماشین قند چاکون داره
هزار ماشالله چنقذر ایرنگ لباس قشون داره
پراخوت جنگی داره اوتول داره بالون داره
ایشا الله چن سال دگر ایتا پیله و اقون داره
من تراگم تو ایشاوی زلزله موشلخه
تهران بوشوئی بیمدهای معارفه ساختمانه
عسل فوکون والیس تیره قیر فوکوده خیابانه

مشتی حسن سلام علیک اصل احوالت چطور است
همسرت چکار میکند بخت و اقبال چطور است
آیا کسب و کارت رواج است؟ حال فرزندان عاشر چطور است
من میگویم ————— و تو می شنوی زلزله موشلخه
شهر و دهات امن و امان است خدایا شاه ما را نگاهدار
ناز و نعمت فراوان است خدایا شاه ما را نگاهدار
پیر و جوان مشغول کارند خدایا شاه ما را حفظ کن
ایران بهشت خواهد شد خدایا شاه ما را حفظ کن
من میگویم و تو می شنوی زلزله موشلخه
الآن ایران ما ، دارای کارخانه قند سازی است
ما شاء الله چه قدر سرباز متحد الشکرل دارد
گشتی جنگی و خودرو و بالون دارد
امید است که تا چند سال دیگر کارخانه واگون سازی داشته باشد
من میگویم ————— و تو می شنوی زلزله موشلخه
آیا تهران رفته و ساختمان فرهنگ را دیده ای؟
خیابان ها آسفالت و صاف ، عسل بریز و پلیس

هرچه بخواهی ارزانه هرچی بیگی فراوانه
 ترا باروای تسی پر دهساله پیشه تهرانه ؟
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخه
 او وقتا قزاق آمه شین ایتا چماق داشتی بدوش
 شندره بهجیر شندره بوجور ایتا گیوه ایتا چوموش
 ایپاری قصابی کودید ایپاری آبه دوغ فروش
 ایتا کولایه چیج بیگیت اویتا قبایه بزه موش
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخه
 او وقتا راه کربلا چاپو کودید مسافره
 ایتا بنه پیاز ره کوشتیدی پنجا نفره
 الان هو دوزدانه دوشا جای توفنگ کلنگ دره
 جواهر طبق دنه هورا بوشوکی قبادره
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخه
 او وقتا هرگوشه کنار ای کس دو ما علم کودی
 انا بیگیر اونا بچاپ خلقه دوچار غم کودی
 نصف شبه بنه بوگروز هتو شلم قلم کودی
 گفتی منم بزبزهها خو کلهیه کلم کودی
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخه

می پیلهزای طهران ایسا مهندسین مدرسه
 شیطان چومه کور و اکوره خوره ایتا پیله کسه
 اونوقتی کویه نیگا کونه دانه طلایه یا مسه

هرچی بخواهی ارزان و فراوان
 تو را به ارواح پدرت تهران ده سال پیش اینطوری بود ؟
 من میگویم تو می شنوی زلزله موشلخه
 آنوقتها قزاقهای ما چماق بدوش داشتند
 لبامهایشان پاره بود بکپا گیوه و یکپا چماق
 یکعده قصابی میکردند وعده های دیگر آب دوغ می فروختند
 کلاه یکی چرکین و قبای دیگری را موش زده بود
 من بتو میگویم تو می شنوی زلزله موشلخه
 آنزمانها در راه کربلا مسافران را غارت میکردند
 برای یک بوتله پیاز پنجاه نفر را می گشتند
 الان روی دوش همان دزدان بجای تفنگ کلنگ است
 جواهر را روی طبق بگذار و از همان راه برو که را قدرت تجاوز است
 من میگویم تو می شنوی زلزله موشلخه
 آنوقتها در هر گوشه و کنار یک نفر دم علم میکرد
 میگرفت و می چاپید ، خلق خدا را دچار غم و غصه مینمود
 شبها شبیخون می زدند و مردم را لت و پار میکردند
 میگفت منم بزبزه ها ، سرش را همچون کلم بزرگ میکرد
 من میگویم و تو می شنوی زلزله موشلخه
 پسر بزرگم ، طهران ، در مدرسه مهندسی است
 چشم شیطان کور برای خود مرد بزرگی است
 کوه را که نگاه کند میفهمد طلاست یا مس است

ایتا چیه میخانکسه اویتا چیه مهندسه
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 مشتی حسن جان برار ، تی گوش و چشما خب واکن
 مگر ترا جخطر شو برنج ای من چهار تومسون
 ده تا خانه ایتاتیان بیست تا کومه ایتا نوخون
 الانه ارزانه بیدین دعا بعمر شاه بوکسون
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه

مشتی تقی ای ولاکسون ترا باروای اجسان
 تی دیل خوشه دماغ چاقه هی تیره یللی بخوان
 تی سیرا بیج روغن داره که گی فلان و بهمدان
 بمن چکار بتو چکار صحبت رشست و اصفهان
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 می گبا ایپچه گوش بدن تی مخلصم تی چاکرم
 ای پنجاه و پانزده تومون تی دولتی قران دارم
 صلاح و مصلحت خوبه خایم بشم زن بمرم
 جغلانه مار مرا بوکوشست می شکم باورده ورم
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 دیروز ای جفت قوندره ره همش بیگفته بهانه
 پلا برنجه پا نوکود بوخورده سنگ می دندانسه
 می عملی گاز بشکفته خایم بشم قاضی خانسه
 آمه معامله نیبه بعینه ماسست و هندوانه

این یکی کیست؟ مگانیک - اون یکی کیست؟ مهندس
 من میگویم و تو می شنوی زلزله موشلخه
 ای برادر جان شهدی حسن چشمانت را خوب باز کن
 مگر برنج یک من چهار تومان از خاطر رفت
 هر ده خانه یک دیگ و هربیست گومه یک نوخون بود
 امروز ، ارزانی را بنگر و دعا بعمر شاه بکن
 من میگویم و تو می شنوی زلزله موشلخه

ای شهدی تقی تو را بارواج پدرت ولیم کن
 دلت خوش است و دماغت چاق و هی برای خودت یللی بخوان
 سیر سرخ شده ات روغن دارد که از فلان و بهمان سخن میگوئی
 صحبت از رشت و اصفهان بمن و تو چه ؟
 من بتو میگویم تو می شنوی زلزله موشلخه
 بحر فم گوش بگیر مخلص و چاکرت هم هستم
 شصت و پنج تومان پول قران در اختیار دارم
 صلاح و مصلحت خوب چیزی است میخواهم بروم زن بگیرم
 مادر بچه ها ، مرا گشت شکم ورم کرد
 من میگویم تو می شنوی زلزله موشلخه
 دیروز برای یک جفت قنדרه بهانه گرفتی
 برنج پلو را پاک نکرد ، سنگ بدندانم خورد
 دندان مصنوعیم شکست میخواهم از او بقاضی شکایت کنم
 معامله مان نمیشود ، حکایت ماست و هندوانه است

من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 تیارت هر شب و ایشه و اگرده تعریف بوکونه
 دو کلاسه فرهنگه نیسده عاشق لیلی مجنونه
 میرغضبه خانه درون خنده بچهره بیرونه
 مردم از اون راضیه دی فقط می دیل جه اون خونه
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 جیر زن کونه جور زن کونه می جیبه جا پول دوزنه
 پولاشه قنادی شوق شوکولاته گلزاره هینه
 من از نداری زار زارم خانم گرامافون زنه
 جفلاسه ویشتائی داره هفته ای هفرنگ دوکونه
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 بیرون ایجور بیرون آیه خیال کونه کی دختره
 قرضا کوده جواهرات بگوش و گردنش دره
 انی نقاب ای شاخه یه قوندره بوز چهار ذره
 کس چی دانه انی شوهر مشتی حسن چلنگره
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه
 دیشب ناموئی بیدینی خانه درون چسی خبره
 عاشور مار عزرائیلسه می قاتله آدم خسوره
 نمک یارا راستا کوده بسزه می پیشانی سوره
 منکه اونا حریف نوبوم بمشتا گیفتم عاشوره
 من ترا گم تو ایشناوی زلزله موشلخسه

من میگویم — تو میشنوی زلزله موشلخه
 هر شب باید تئاتر برود بیاید و تعریف کند
 هنوز دو کلاس درس نخوانده عاشق لیلی مجنون شده
 در خانه میرغضب است و خندان چهره در بیرون
 مردم از او راضیند فقط دل من از او پر خون است
 من میگویم — تو میشنوی زلزله موشلخه
 از پائین و بالا از جیبم پول می دزد
 با پولهایم میرود از قنادی شوقولات گلزار میخرد
 من از نداری زار میزنم خانم گرامافون میزند
 بچهها را گرسنه نگاه میدارد خود هفتهای هفت رنگ میپوشد
 من میگویم — تو میشنوی زلزله موشلخه
 یک جوری بیرون میآید بخیالش دختر کیست ؟
 جواهری که در گوش و گردن دارد همه اش قرضی است
 نقابش یک شاخه و پاشنه کفشش چهار ذرعی است
 کسی چه میداند که شوهرش شهدی حسن چلنگر است
 من میگویم — تو میشنوی زلزله موشلخه
 دیشب نیامدی ببینی در خانه ما چه خبر بود
 مادر عاشور آدم خور است قاتل من است
 نمک یار را بلند کرد و به پیشانیسم زد
 منگه حریفش نبودم پسر عا شور را بکتک گرفتم
 من میگویم — تو میشنوی زلزله موشلخه

خطاب مجدد

مِشْتی حَسَن خِدا تـــــــرا عَقْل بَدَه کَمال بَدَه
 مَن گَم وَطَن آبا دَا بو تو مَرا گِی خَو زَن بـــــــدَه
 مَعْلومَه تِی، کَولَا هِنوز عَوْض نوبوستَه نَمـــــــدَه
 کَلَه بَازم هُو کَلَه یَه خَاش کَوِئِی فِی الجَبـــــــدَه
 مَن تَرا گَم تو اِیْشَن سَاوِی زَلزَلخَه موشلخَه

خطاب مجدد

مشهدی حسن خداوند بتو عقل و کمال بدهد
من بتو میگویم وطن آباد شده تو میگوئی زتم بد است
معلوم است که کلاهت هنوز عوض نشده نمدی است
کله همان کله سابق است گدوئی در جیب
من میگویم تو میشنوی زلزله موشلخته

افراط و تفریط

مادر

کُر تو جوانمرگ بی بی ایپچه بیسایا ایا بنشین
چنتا کلمه گب بزن ، دونه می امرا بج دوجین
چنقدر کاغذ سر نقشه کشی سیا کونی ؟
چنقدر شی سرا جیر هی سراجور کتاب خوانی ؟

دختر

ابجی جان وقت عزیزه من تی مانستان نوکونم
ایپچه قلیان چاکنم ایپچه بایم بج پاکونم
من واسی درس بخوانم صاحب معرفت بیم
بلانست تسی مانستان آیا تنبل نکفم

مادر

جانہ زای پینیک زنه رخته شوره نوا بدانسی ؟
کله سر پلا بسوجه تو نواستی اوسانسی ؟
خیر باشد ایوقت منام می پرخانه ایسابوم
خانه کارانه کودیم من همه چه میان دوبوم

دختر

ابجی جان گب نوا زن جبر کرا حل کودندارم
هندسه مسئلانا کرا عمل کوداندردم

در خانواده‌های دیروز و امروز

مادر

دختر. الهی جوانمرد شوی، یگقدری بیایینجا بنشین
چند کلمه حرف بزن دودانه برنج با من پای کن
چقدر روی کاغذ نقشه میکشی سیاهش میکنی
چقدر هی بالا و پائین میآئی کتاب میخوانی

دختر

مادر جان وقت عزیز است من مثل تو نمیکنم
یگقدری قلیان چاق کنم یگقدری بیام برنجپاک کنم
من باید درس بخوانم و دارای معرفت شوم
بلا نسبت، همچون تو اینجاستنبیل و عاطل نیفتم

مادر

فرزند عزیزاً یا رخت شوئی و وصله کردن را نباید بدانی؟
اگر پلو سرگوره سوخت نباید ورش داری؟
منهم خیر کرده یگوقتی در خانه پدرم بودم
کارهای خانه را من میکردم و از هر چیز سردر میبردم

دختر

مادر جان حرف نزن حواسم پرت میشود دارم جبرحل میکنم
دارم بمسائل هندسی کار میکنم

جان مارہ ہاش دوزو (H₂O) آبا کیدی اکسیژنہ
تو کہ بیچارہ نانسی خاصیت ہیدروژنہ
مادر

من بگم سواد بدہ ؟ سواد کی خوبہ زای جانہ
سہ سہ تا نہ تا نہ تا بیست ہفتا چی کونہ
میوہ جغرافی خوانی مصروف جغرافی چیہ
گی زمین راشہ کی باور بوکونہ واللہ کیہ
دختر

درس ہنہ علم ہنہ سواد امروزی ہنہ
پس یقینا " میل داری اتی دختر درس نخوانہ
اون کی پیشرفت نوکونہ من واستی حتما " بخوانم
تی خاخورزا نفہمہ بدو خوبا بفہمانم
مادر

می خاخورزا بیمیرم چہ مانہ اون جواہرہ
رچ رایہ زندگانہ خوب دانہ ہمہ ذرہ
ماشاء اللہ سواد دارہ حافظ پشت و روخوانہ
زای دعا جادو طلسم ہرچی بیگی ہما دانہ
دختر

می سواد اوجور نیہ تا تیرہ جادو بوکونم
مردمانا جم بوکونم شلہ قلمکار چاکونم
تا تی حال بہم خوہ فوری کتابہ سرکونسی
کولینہ خانہ میان پیشا گیری طالع دینسی

جان مادر، یک هاش دو زو آب است انا م اکسین است
 تو آدم بیچاره که خاصیت نیدروژن را نمیدانسی
 مادر

من که نمیگویم سواد بد است، سواد خوبست دختر جان
 اما در سه سه تا نه تا و سه نه تا بیست و هفت تا چه فایده
 برایم جغرافی میخوانی مصرف جغرافی چیست
 میگوئی زمین حرکت میکند چه کسی باورش میشود
 دختر

درس و علم و سواد امروزی همین است
 پس حتما " مایلسی که دخترت درس نخواند
 این که پیشرفت نخواهد کرد من باید حتما " درس بخوانم
 اگر خواهرزاده ات نفهمید بد و خوب را بفهمانمش
 مادر

خواهرزاده ام، الهی بمیرم برایش به جواهر میماند
 همه راه و روش زندگی را خوب میدانند
 با سواد است پشت و روی کتاب حافظ را میخواند
 از دعا و جادو و طلسم، هر چه بگوئی همه را میداند
 دختر

من سوادم آنطور نیست که برایت جادو کنم
 مردم را جمع کنم و آتش شاه قلمکار درست کنم
 تا حالت ناجور میشود فوراً " سر کتاب باز میکنی
 خانه گولیها را در پیش میگیری که طالعت را ببینند

مادر

تی پرا من چی بگم ببه ترا لوسا کونه
تا ترا گب بز نم شب آیه می کله کنسه
دخترا کی گویسه هی تار بز نه رقص بوکونه
بیرون بشه رو نیگیره مو آلاگارسون بز نه

دختر

رقص و موسیقی اگر کی دیلانسه زنسه داره
نتانم رو بیگیرم مار می دیلا خفتا زنسه
من و دهقانی زنا ی چی فرق داریم ؟ رو بیگیرم
روس و ارمنیه دینم روباز حسرت بیگیرم

مادر

آخر دختر ، دهاتی تیارت نیشه ، رقص نوکونه
نیشه قنادی شرق قامفت بلژیک نی هینسه
دیها تن ، زناک و مردای ، دست ودل پاک داریدی
کس کسا برار خاخور وار همه وقت فاندردی

دختر

ا گبان بخرج من هیچ نیشه پیشرفت نوکونه
وقتی بی ریا بوبوم کس مرا سر بسر نسه
دهاتی رشتی چیه تو فناتیکی ابجی جان
میل داری تی دختره بدبخت بیه خانه میان

مادر

بپدرت چه بگویم که چنین تو را دوست گـرد
تا بتو حرفی بزنم شب میآید سرم را می‌کند
که بدختر گفته است تار بزنم رقص کند
بیرون که میرود رو نگیرد موی سرش را الاگارسون بزند

دختر

اگر رقص و موسیقی را می‌گوئی آنها که دل رازنده می‌کند
من نمیتوانم رویم را بپوشانم مادر ، دلم خفه میشود
من بازن دهقانی چه فرق داریم ؟ اورونمیگیرد من بگیرم ؟
زنهای روباز روس و ارمنی را ببینم و حسرت بگشتم ؟

مادر

آخر دختر ، دهاتی به تنآتر نمیرود رقص نمیکند
به قنادی شرق نمیرود و آب نبات بلژیگی نمیخرد
دهاتیها خواه زن و خواه مرد ، دست و دل پاکند
یکدیگر را همه وقت مانند برادر و خواهر مینگرند

دختر

این حرفها بخرج من نمیرود و اثـری ندارد
وقتی من پاک و بی‌ریا باشم کسی سر بسرم نمیگذارد
صحبت از دهات و شهر چرا میکنی ؟ توفنا تیکی مادر جان
میل داری دخترت در خانه بدبخت باشم

مادر

آئو آئو چی گوپه ا کور مور — را به تخته سر
 پوست بلغاره مانه تی رو جته رو الحذر
 روزگار کرا فوگورده شیمه سر حیا بوکون
 تی رو غساله فادم من سیابخت سرنگون

دختر

چیره مارجان چیره تی اخما میسه تورشا کونی
 تا دو کلمه گب زنه فوری میره هارای کونی
 من تیره دلیل باوردم تو میره دلیل باور
 رو میشین چی عیب داره هی کی جته رو الحذر

مادر

بله ده مدرسه شاگردی آجسور غلط کونی
 من تی پیشا نیگیرم دینی چه جور گبان زنی ؟
 جانده دختر الانه تی کو جوره باد دمسه
 نویسه نژی ا گشت گبانسه تو میسه

دختر

والله تی عقلا بوخوردی جانه مار خدادانه
 وگرنسه آدم عاقل ا گبانه نزنسه
 خانه داری چیه وا درس بخوانسم تا تانسه
 اگر حرف خلق نبه می چادره اوسانسه

مادر

عجبا ، چه چیزها بمن میگوید این دختر ، مرده شور
رویت به پوست بلغار میماند الحذر از ایمن رو
روزگار دارد روی سرتان خراب میشود شرم داشته باش
رویت را غسل بشوید ای دختر سیاه بخت سرنگون شده

دختر

چرا مادر جان اخمت را ترش میکنی اوقات تلخ میشود
تا میروم دو کلمه حرف بزنم بسرم فریاد میکشوی
من برایت دلیل آورده ام تو هم همین کار را بکن
رویم چه عیبی دارد هی میگوئی الحذر از این رو ؟

مادر

بله دیگر . شاگرد مدرسه هستی و این گونه غلط کاریها
من اگر جلوت را بگیرم حرفهای بزرگتری خواهی زد
دختر عزیز الان در سنی هستی که بالای کوهت باد میوزد
والا اینگونه حرفها بمن نمیزنی

دختر

خدا میداند که عقلت پارسنگ میبرد مادر جان
وگرنه آدم عاقل ، دهان بچنین حرفها باز نمیکند
خانه داری چیست ؟ من تا قدرت دارم باید درسی بخوانم
اگر سرزنش مردم نباشد روسری خود را هم برمیدارم

مادر

بوشوتی پرابگو خو کولایسه جورتر بنسه
انی دختر خایسه خو چادره اصلا " اوسانسه
آ لوسه رکانره تسی سرگی هنسه لازمه
بشو بدبختی سیهروزی تی همسرا عازمه
دختر

نشین زمینه سر ترسم روماتیزم بیگیری
تی جانہ راه نوا دان غصه چی ترسم بیگیری
می مانستن بنشین استول سر صندلی سی سر
دست امرا پلا خوردن داره تسی جانہ ضرر
مادر

شالکه دس نرنی گی نانم میکرب داریسا
مرا جارو و نالی زن گی نانم خاک داریسا
کله شقی . آمه دس بزه پلایا نوخوری
می دستا آبه کشم . باز میره ایراد آوری
دختر

مرغ فضلا نوشوری دسمال آمره پاکونسی
حوضه آب سیاه و ابو باز تو اونسه تمیز دانسی
شیمه جور مارانه دس جغلانه روزگار شبه
هر تا خانه تی مانستان ایسا ای خراب ببه

مادر

برو بپدرت بگو گلاهِش را بالاتر بگسازد
 دخترش میخواهد چادرش را اصلاً "بسردارد
 برای این بچه‌های لوس، بسرت قسم همین حرکات تو پسند می‌آید
 برو که تیره روزی و سیه‌بختی در کمین همین ماجری است

دختر

روی زمین ننشین مادر . روماتیسم می‌گیری
 غم و غصه بخود راه نده که عاقبت این کار ، مرگ است
 مثل من روی صندلی بنشین
 پلو خوردن با دست بجانت ضرر دارد

مادر

به پارچه مستعمل دست نمیزنی که مثلاً "میگوب دارد
 نمیگذاری جارو بزنم میگوئی خاک دارد
 پلوی دست زده ما را از روی گله‌شقی نمیخوری
 با اینکه دستم را میشویم باز بمن ایراد میگیری

دختر

فضله مرغ را نمیشویی با دستمال پاک میکنی
 آب حوض سیاه شده را پاک میدانی
 روزگار فرزندان از مثل شما مادران شب اسب
 خراب شود خانه ای که امثال تو در آن باشند

مادر

کاش من لانتی بزاییم تی عوض سرنگونسی
 مرا مسخره کونی ؟ ای تو بخانه بمانسی
 تو مرا پرکانی ای خدا تورا بیرکانسه
 به ا برکت هزاردانه تی نسلا اوسانسه

مادر بپدر دختر

بیاریش چرمه بیدین ا کور می خطا نخوانسه
 دختر بپدر

آقا جان ابجی مرا جه درس ممانعت کونسه
 پدر به همسر و دخترش

تو نوا درس خوانیره دختره پیشا بیگیری
 جان دختر تو هم واتی ابجی لبلا بیگیری
 درس تیره لازمه اما خانه داری واجبسه
 عفت و شرم و حیا هم واسی تی امره بیسه
 تو زیاد جلو دری تو هم زیاده عقب دری
 داد از ا دوجوری فغان از ا بسی خبری

مادر

ایگاش بعوض تو من مار میزائیدم ای سرتگون شده
 مسخره‌ام میگنی؟ بترشی در خانه ای دختر
 تو — را میلزانی خدا تو را بلرزانی —
 باین برگت هزاردانه (مقصود برنج است) نسلت را قطع کند

مادر بپدر دختر

بیای چرم ریش. بیابین گه این دختر خطم را نمیخواند

دختر بپدر

آقا جان مادرم مرا از درس منع میکنند

پدر به همسر و دخترش

تو نباید برای درس خواندن دخترت مانع شوی
 دختر جان تو هم باید حرف مادرت را بشنوی
 درس خواندن لازم است و خانه داری واجب
 باید عفت و شرم و حیا هم داشته باشی
 تو زیاد جلو رفتی. تو هم زیاد عقب افتاده ای
 فغان و داد از این ناهماهنگی‌ها و بیخبری‌ها

موفتخور الاعيان

پرده اول

ره مшти حسن باز که تی بچ ایشکور و خسورده
ارباب بخدا پادنگ بده تقصیر کسورده
تی باقی بدیهه چیره فاندی حوته مایه
عارض و ابیم ؟ اجرا بدم ؟ آن چی ادایه
— ارباب ایترتی موقسم باقی محله
امسال گرانی ساله نایه کله به کله
— من ضامنمه ؟ صدقه خایم مالل لایه
تی ورزایه بفروش فادن ، حق نام خودایه
دیمه بنائسی قول خدا قول رسولا
تو نماز خوانسی می ملکسر ، فاندی می پولا ؟
اصلا " گیله مرد تابع زوره تو بگو نه
فیل و چوکوش نقله ، هوجوره تو بگو نه
بیدین تو چطوتی دخترا مردا بدائسی
رخصت نامه ، شیرینی ناوردی فانه دائسی
تی غسل و تی روزه تی نماز و تی طهارت
همه آیه ارباب ره جتی تی زیارت
بی رضایت من چی بخوانسی چی نخوانسی
غصب غصبه ، چی می مال ، چی بیشی کمند دگانی

انتقاد از وضع ارباب رعیتی

ای مشهدی حسن، بازگه بر نجت نیم دانه و خرد است
بخدا قسم ارباب، تقصیر من نیست تقصیر کارگر گرد است
چرا بدهی سال گذشتهات را نمیدهی ماه اسفند است
باید عارض بشوم؟ اجرا صادر کنم؟ این چه داد و اطوار است؟
— ارباب. بمویت قسم یک بار بیشتر باقی ندارم
امسال، سال گرانی است، سر به سر نمی آید
— مگر من ضامنم؟ یا صدقه و مال الله از تو میخوام؟
گاونرت را بفروش قرضت را بده حق نام خداست
قول خدا و رسول را کنار گذاشتهای
در سر ملکم نماز میخوانی ولی پولم را نمیدهی؟
اصلاً "رعیت تابع زور است گوئی نیست؟
حکایت فیل و چکش است گوئی نیست؟
ای بیدین. تو چطور دخترت را شوهر دادی
و از من رخصت نامه نگرفتی و شیرینی برای من نیاوردی
غسل و روزه و نماز و طهارت تو
همه بحساب ارباب منظور میشوند حتی زیارت تو
بدون رضایت من چه نماز بخوانی و چی نخوانی
غصب، غصب است چه مال من چه با کمند بروی دزدی کنی

- ارباب ، تو می پیـره جایی من خانـم زادم
 تی سرگی همه لختیمی نیـارم ترا فادم
 امسال آما نه قندا بیـده ایم نه قوماشـه
 چف باوردیم سی بسکه بوخوردیم ا چوواشـه
 - ره شکر بوکون خالی چوواشـه تانی خوردن
 لخته گیلـه مردی ، بیمیری هم تانی مردن
 از جفلگی عادت بوکودیم پوشت اندر پوشت
 می اشتها هرگز وانیبـه بی کره بی گوشـت
 آسوده توئی ، رخت و لباسه غمه نیـاری
 تابستانی پائیزی ، زمستانی ، بهاری
 کفش و گالوش و پالتوی پوست و شاله گردن
 سرما روزانا ، آنهمه بارانیشـا بردن
 هفما که تو پار وانده کونی بیدیل و بیغم
 پنج ماه دیگر چاروق نوبوسته بجهنم
 می با ایتـا میخچه بزه می مورده بوسوخته
 تو راحتی از میخچه ، تی با همیشه لخته
 تی لوزه تبه ، حکیم دوا ، تی خانه بیددار
 آفتاب دیمـه تی تباکونی ، شی تی پی کار
 می چازگی ره هفتا حکیم و ابایه فی الفـور
 با کلفت و با نوکر و چاکر می سره جـور
 هی سیس نوکو نیـد دم نزنید حال ناره آقا
 پشـه آقاییـه چک بزه احوال ناره آقا

— ارباب تو جای پدرم هستی من خانه زادم
 بسرت قسم همه لختیم ندارم بدهم
 امسال ما نه رنگ قند دیده ایم نه قمیاش
 باد آوردیم از بس که چوواش خوردیم
 برو شکر بکن که چوواش خالی را میتوانی بخوری
 چرا که گیله مرد لختی هستی بمیری هم میتوانی مرد
 از بچگی ، پشت اندر پشت ، عادتان این است
 که اشتهای من هرگز بی گره و بی گوشت باز نمیشود
 تو آسوده ای که غم رخت و لباس نداری
 نه لباس تابستانی ، نه پاییزی ، نه زمستانی و بهاری
 کفش و گالش و پالتوی پوست و شال گردن را
 در روزهای سرد نمیتوان اینهمه بار را حمل کرد
 هفت ماه که پایت برهنه است غم و غصه ات نیست
 انگار پنج ماه دیگر کفش نداشته باش ، بدری
 در پایم یک میخچه درآمد مسروده ام سوخت
 تو از میخچه پا راحتی چرا که پایت همیشه لخت است
 تب لرز و طبیب و دارویت درخت بید خانهاست
 در روزهای آفتابی تب میکنی و بلافاصله پی گارت میروی
 برای سرما خوردگی من هفت طبیب باید بالای سرم بیاید
 با کلفت و با نوکر و چاکر مواظب حالم باشند
 آهای صدا نکنید ، حرف نزنید آقا حال ندارم
 پشه به آقا چک زده بی حال شده

چن روز که خوسم هفتا محله اوچیناسته
 مردم می عیادت و ابایید دستسه بدسته
 تا چاقه نیم بیچاره دکتور به عذابه
 تلفن تلفن سر ، چیسه ؟ آقا حال خرابه
 می خرجه مخارج زیاده مثنی حسن جان
 انصاف تو بدن دکترا یه بی پول ؟ مجان ،
 در چار براران هشتا خاخور خوشگل و سرمست
 بی حکیم دوا هفتا بوشوایدانه بمانست
 پول ناشتیدی ده هر کی ناره پول و ابیمیره
 پولدار تانه خوگوشه کنارانه بگیمیره
 تو فتق چهل ساله داری هیچ چی نوبوسته
 من شیش دفعه باخیه بزم بزام و ابوسته
 تی زن تی خاخور جغله بکول تا نیدی بجارکار
 اقدس الملوک نتانه پیاده بشه بازار
 تی جغله ماشالا فورانه ورزا و لیشسه
 می جغله گرفتار پیچا و سگ و گیشسه
 زالو دکفه موفت موفته ره تی زنه پایسه
 باز شکوه داری ؟ زالو خودش حکیم دوا یه
 القصه اگر فاندی تی قرضسه بدانم من
 فرزندی بجا ، تی ایچاره پس بخوانم من
 تی کاشته کاره کیخدا خودش خاطر خایسه
 هشتاد قوتیا صد قوتسی بامیل ، رضایسه